vysloviti v trestním nálezu. Jestliže tudíž, uplatniv sice nárok na náhradu škody v adhesním řízení trestním, ve kterém se před úřady správními jedině mohl tohoto nároku domáhati, dopustil, aby výrok prvé stolice, který tento nárok nechal bez povšimnutí, vešel v moc práva, vzdal se žádosti, aby náhrada škody mu byla přisouzena v adhesním řízení trestním. Poněvadž st-l — jak shora řečeno — mohl uplatňovati nárok na náhradu škody, vzniklé mu stíháním činu trestního, před úřady správními jedině v řízení adhesním, jež splývá v jeden nedílný celek s řízením trestním, a poněvadž upustil od svého práva domáhati se náhrady škody touto cestou, nemohlo nař. rozhodnutí, které není nálezem ve věci trestní, zkrátiti st-le v jeho právech subjektivních, vyslovilo-li, že se mu náhrada škody nepřiznává. Na základě shora uvedených zákonných norem nemohl úřad ukládati straně odsouzené v trestním řízení, jež bylo právoplatně skončeno, plnění zasahující do jejích práv majetkových. Nedomáhal-li se tudíž st-l nároku na náhradu škody pořadem kogentně předepsaným v zákonném ustanovení, o které tento svůj nárok opírá, nebylo mu ublíženo v jeho subj. právech rozhodnutím nař., nechť v něm úřad užil pro svůj zamítavý výrok jakýchkoli důvodů.

Č. 5551.

Veřejní zaměstnanci (Podkarpatská Rus): * Bývalý župní úředník na Podk. Rusi nemá nároku na vydání průkazky na zlevněnou jízdu pro státní zaměstnance.

(Nález ze dne 7. dubna 1926 č. 6863).

Věc: Ludvík D. v H. proti civilní správě Podkarpatské Rusi o železniční průkazku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 18. ledna 1925 vznesl st-l na župní úřad ve V. žádost, aby mu jako hlavnímu služnému ve výslužbě vydal železniční průkazku na zlevněnou jízdu. Jmenovaný župní úřad předložil tuto žádost žal. úřadu, který jí nař. rozhodnutím nevyhověl s odůvodněním, že župní pensisté nemají nároku na žel. průkazku pro státní zaměstnance.

O stížnosti uvážil nss takto:

St-l především namítá, že byl zkrácen ve svých právech subjektivních, poněvadž používal průkazky na zlevněnou jízdu ode dne, kdy byl jmenován praktikantem při župní správě, a to na základě zákonných ustanovení, která ještě doposud jsou platná a která nemohou býti zrušena nařízením civ. správy Podk. Rusi.

Ani vykládá-li se tato námitka jako tvrzení, že st-l má také jako pensionovaný úředník župní nárok na vydání zmíněné průkazky a že tedy zamítnutím tohoto nároku byl porušen zákon, nebyla shledána důvodnou, ježto st-l neuvádí právní normy, z níž by toto jeho subj. právo prýštilo, a nss neshledal, že by st-l mohl dovozovati nárok na zlevněnou jízdu z některého předpisu zákonného. Ani žel. provozní řád ze 16. listopadu 1851, který byl zachován v platnosti nařízením král. uh. min. č. 6125 min. př. z r. 1907, ani nařízení min. obch. a veř. dopravy z 8. července

1868 č. 4973 o koncesích nutných pro stavbu a provoz soukromých železnic (koncesní statut platný na Slov.), aniž vl. nař. ze 13. května 1921 č. 203 Sb., o dopravním řadě pro železnice v čsl. republice, ani jiný předpis zákonný nestanoví, že by pensionovaným úředníkům župním příslušel nárok na zlevněnou jízdu na čsl. železnicích. Nemůže-li tudíž st-l uvésti zákonný předpis, přiznávající pensionovaným úředníkům župním nárok na zlevněnou jízdu, nemůže důvodně tvrditi, že nař. rozhodnutím byl zkrácen ve svých právech subjektivních.

Uvádí-li st-l dále, že všichni župní úředníci i po převzetí vlády čsl. republikou používají žel. průkazek, a dovozuje-li z toho, že také pensisté mají nárok na zlevněnou jízdu, přehlíží, že jde o pouhou výhodu, na kterou nemají zmínění úředníci právního nároku (srovn. nález Boh. 952 adm.).

Č. 5552.

Státní zaměstnanci: O náhradě za užívání bytu v úřední budově.

(Nález ze dne 7. dubna 1926 č. 6961.)

Věc: Štěpán A. v B. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o náhradu za užívání služebního bytu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem gfř v Bratislavě ze 4. února 1925 byla st-li stanovena náhrada nájemného za užívaný rodinný byt, sestávající z dvou pokojů s příslušenstvím v budově státní u nábojové továrny v Bratislavě na dobu od 5. prosince 1922 do 31. prosince 1923 částkou 941 K 85 h. Námitky proti tomuto výnosu byly zamítnuty nař. rozhodnutím, poněvadž náhrada za užívání bytu v budově státní byla stanovena ve smyslu 3. odst. nař. vlády ze 4. března 1920 č. 154 Sb. a dle přípisu referátu min. veř. prací z 18. listopadu 1921 s ohledem na místní poměry dle plošné výměry obytných místností a důvody uváděné st-lem neukázaly se dostatečnými k osvobození st-le od povinnosti placení náhrady nájemného. — — —

Nss mohl přihlédnouti jen k námitkám ve stížnosti samé formulovaným: 1. že nejde o byt naturální, nýbrž o byt služební bez náhrady, poněvadž tato nebyla st-li sdělena a v důsledku toho není povinen platiti nájemné, 2. že byv pověřen jako přednosta úřadu potravní daně bezplatnou správou budovy, konal pro fin. správu domovníka, a takový má vždy byt zdarma.

ad 1. Žal. úřad požaduje od st-le náhradu za používání bytu v úřední budově na žádost přiděleného, řídil se správně nařízením č. 154/1920. Na st-le platí předpisy služ. pragmatiky a její doplňků (§ 5 zák. z 12. prosince 1919 č. 28 Sb. ex 1920 a § 2 vl. nař. z 22. prosince 1920 č. 675 Sb.), tudíž i cit. nař. č. 154/1920, jež jest jedním z doplňků služ. pragmatiky č. 15 ex 1914 ř. z. a jež v čl. II, odst. 2 a 3 stanoví toto: »Užívá-li státní zaměstnanec naturálního bytu, jest povinen státní správě platiti za něj přiměřenou náhradu, kterou určí dle místních poměrů úřad, jenž